

[H. P. Hansen.]

den ydede Hjælp kan regnes som Fattighjælp. Jeg siger dette straks til Beroligelse for de Folk, der mener, at man nu er inde paa en Bane, hvor Begrebet „Fattighjælps Virkning“ fuldstændig vil forsvinde; det er jo et af de store Skræmmebilleder, der opstilles, at Fattighjælps Virkning i Retning af Fortabelse af Valgret normalt vil forsvinde i Fremtiden paa dette Omraade og ogsaa paa enkelte andre, som jeg senere skal komme til.

Med Hensyn til Fastsættelsen af Underholdsbidrag til Børn, der er født i Ægteskab, men hvor dette senere bliver ophævet, gælder omtrent de samme Regler som med Hensyn til Børn født udenfor Ægteskab.

Jeg kommer saa til et stort Afsnit vedrørende Børn af Enker og Enkemænd samt forældrelose Børn og Bidrag til disse. Her er der sket en stor Udvidelse. Den nu gældende Lov gaar ud paa, at der kan ydes Bidrag til Børn, hvis Fader er død, og denne Lov har virket paa en overordentlig heldig Maade. Den har imidlertid haft den Svagthed, at de Enker, der fik Understøttelse efter denne Lov, var daarligere stillet end den Kvinde, der havde et Barn udenfor Ægteskab og havde faaet tilkendt Bidrag hertil. Denne uheldige Forskel afhjælpes nu, saaledes at Enker og deres Børn ligestilles paa dette Omraade med den ugifte Kvinde og hendes Barn.

Men saa føjes til, at Enkemænd nu ogsaa kan faa Bidrag til deres Børn. De samme Regler, som gælder for Enker, kommer til at gælde for den Mand, der mister sin Hustru og er i Trang og ikke har større Indtægter end dem, jeg har omtalt tidligere. Bidraget udgør samme Beløb som Normalbidraget til Moderen udenfor Ægteskab. Beløbene bliver sat op, som jeg nævnte; for et Par Aars Vedkommende bliver de maaske lidt mindre; men det opvejes rigeligt af Bidragene i den øvrige Periode.

At Trangsgrensen, som var fastsat ved Loven om Hjælp til Børn af Enker, nu afskaffes og erstattes af Indtægtsgrænser, betragter jeg som et stort Fremskridt. Det vil betyde, at en Del Enker, som hidtil har været afskaaret fra at kunne faa Hjælp efter denne Lov, nu kan faa det; en Del andre Enker vil faa noget mindre, end de har haft, fordi deres Indtægt ikke berettiger dem til den fulde Understøttelse.

Understøttelsen ydes til Børn indtil 18 Aars Alderen, medens det nu er det alminde-

lige, at den ophører ved 14 Aars Alderen, dog at den i enkelte Tilfælde kan udstrækkes til det 18de Aar. Efter det 14de Aar vil Bidraget dog efter den nye Lov i visse Tilfælde kunne nedsættes til Halvdelen.

Vedrørende de Børn, som mister baade Fader og Moder, hæves Bidraget ganske betydeligt ud fra den Betragtning, at disse Børn er særdeles vanskeligt stillet.

Jeg ved, at man vil sige, at nu gaar man videre end forsvarligt, idet dette Forslags Gennemførelse med Understøttelser til Børn af Enker og Enkemænd vil medføre stærkt forøgede Udgifter: til Børn af Enker 3,3 Mill. Kr., til Børn af Enkemænd 1,5 Mill. Kr. og til forældrelose Børn 0,2 Mill. Kr., i alt altsaa en Merudgift paa ca. 5 Mill. Kr. foruden de andre Børneværnsudgifter, 0,8 Mill. Kr.

Nu tror jeg, at naar man skal se paa disse Udgifter, bør man erindre, at nogle af disse Beløb ogsaa er udbetalt tidligere. Det gælder Bidragene til Enkemænd. Der er ingen Tvivl om, at i adskillige Tilfælde har Hjælpekassen maattet træde til for at yde en Understøttelse til de paagældende, men naturligvis ikke i den Udstrækning, som der her vil blive Tale om.

Dette Spørgsmaal om at yde Hjælp til Enkemænds Børn har været drøftet flere Gange her i Salen. I 1918 vedtog man en Tilføjelse til den gældende Lov, gaaende ud paa, at naar en Enkemænd døde og efterlod sig Børn, kunde der ydes Understøttelse, for saa vidt de paagældende opfyldte bestemte Regler. Men i Foraaret 1920 vedtog man her i Tinget et Forslag, gaaende ud paa at udvide Loven saaledes, at der kunde ydes Understøttelse til Enkemænds Børn. Dette Forslag blev enstemmigt vedtaget med 93 Stemmer her i Tinget. Fra alle Sider gav man dette Forslag sin Tilslutning. Det betød en stor Merudgift. Den var anslaaet til 4,7 Mill. Kr. aarligt, medens Merudgiften til disse Børn nu anslaaes til 5 Mill. Kr.

Vi ser altsaa, at man i 1920 enstemmigt her i Tinget tiltraadte et Lovforslag, der i det væsentlige gennemførte en Udgift af samme Størrelse som den, der nu foreslaas. Og naar alle Partier den Gang kunde enes om Princippet og endda enes om et Beløb, der laa lige ved Siden af det Beløb, der nu er Tale om, saa tror jeg ikke, man kan sige, at det, der nu foreslaas, er noget ganske nyt, noget, der vender fuldstændig op og ned paa hele vor Sociallovgivning. Nej, man har været enig om, at her var en Opgave, som burde gennemføres.